

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. S.**, nar.,
stát. přísl. Republika Kazachstán,
zastoupený advokátem Mg. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2022, č. j. OAM-59/LE-LE24-L05-NV-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2022, č. j. OAM-59/LE-LE24-L05-NV-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalším řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů, se vstup na území ČR nepovoluje. Ve smyslu § 73 odst. 4 zákona o azylu byla doba, na kterou se vstup nepovoluje, stanovena do 29. 7. 2022.
2. Žalobce namítá, že žalovaný vychází z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutečného stavu věci. Základem pro jeho rozhodnutí je v podstatě jen tvrzení, že se lze důvodně domnívat, že by mohl žalobce představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Odůvodnění je obecné a reálně řádné odůvodnění ve vztahu k důvodům zajištění chybí. Žalovaný uvádí, že žalobce by z území ČR ve stanovené době nevystoupil, ačkoliv mu byl již jednou ukončen pobyt, resp. nebylo vyhověno o jeho žádosti o pobytové oprávnění, avšak nijak neodůvodňuje, proč dospěl k tomuto závěru, tj. že je zde nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Z rozhodnutí je patrné, že žalovaný automaticky operuje s tím, že žalobce bude zřejmě do budoucna na území ČR jednat protiprávně. Žalobce poukazuje na to, že je osobou s jedním zaznamenaným podmíněným odsouzením v RT, je mladého věku, bývalý student, který se dopustil excesu, kdy jinak do dnešní doby žil na území ČR zcela řádným životem, na základě řádného pobytového oprávnění. Jediné, čeho se dopustil, byla mylná úvaha o tom, že výjezdní příkaz je obdoba víza, umožňující vyjma možnosti pobývat po dobu platnosti výjezdního příkazu, na tento výjezdní příkaz i přicestovat zpět. Žalobce připouští, že se mylil, nicméně tímto jednáním neohrozil bezpečnost státu, ani veřejný pořádek.
3. Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů. Žalovaný pouze opakuje popis skutkového stavu, nicméně neodůvodňuje stěžejní výrok, tj. tu skutečnost, že je důvodné se domnívat, že by mohl žalobce představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, z napadeného rozhodnutí není jasné patrné, zda správní orgán shledává za naplněné obě skutkové podstaty, či jen jednu z nich.
4. Správní orgán uvádí, že údajně existují rizika - podmíněné odsouzení a jednání žalobce, který chtěl na území vstoupit v době výjezdního příkazu, toto je celý zřetelný důvod. Tedy že neexistují záruky řádného chování žalobce. Vůbec však nezkoumal, zda jsou tato rizika aktuální, zda reálně existují, zda vůbec lze tato rizika subsumovat pod pojem narušení bezpečnosti státu, nebo veřejného pořádku, nebyl proveden žádný důkaz pro tato zjištění, správní orgán vychází pouze ze starých informací žalobce při zadržení a ve zbytku se uchýlil k pouhé spekulaci. Žalobce by v tuto chvíli na území ČR pobýval oprávněně, nikdy zde neoprávněně nepobýval.
5. Takto omezující opatření vyžaduje skutečně závažné důvody pro to, aby mohlo být užito. Tyto však v daném případě nebyly zjištěny. Odepření vstupu je opatřením neúčelným a nadbytečným, odůvodnění je liché. Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné i s ohledem na jeho nepřezkoumatelnost, pokud jde o možnost užití mírnějších institutů ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu. Bylo možné užití zvláštních opatření, kdy se jedná o žalobce, který je správním orgánům i z minulosti znám, v minulosti pobýval v ČR vždy oprávněně, měl na území stálou adresu, kterou pořád má a má na území o družku u které může pobývat. Správní orgán nezjišťoval, zda lze mírnějších opatření použít, a dokonce je bez řádné úvahy a odůvodnění vyloučil.
6. Žalobce je reálně omezen na svobodu, aniž by toto bylo řádně odůvodněno. Správní orgán musí výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, za kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně, tj. v tomto případě, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

konkrétně ohrožuje bezpečnost státu, nebo veřejný pořádek, a to za podmínek stanovených zákonem. Žalobce má za to, že skutečnosti odkazované v napadeném rozhodnutí mají povahu pouze spekulativní, nepopisují existenci skutečné a aktuální hrozby postihující základní zájmy společnosti, jako je bezpečnost státu a veřejný pořádek. K tomu žalobce poukázal na definici veřejného pořádku v právním řádu ČR a ve Směrnici Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (respektive v předcházející Směrnici Rady 64/221/EHS, která byla prvně jmenovanou nahrazena) a návazně judikaturou Evropského soudního dvora. Pojem „veřejného pořádku“ je nutno s ohledem na Směrnici rady 64/221/EHS nahrazenou směrnicí evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES a zejména konstantní judikaturu ESD vykládat tak, že za závažný způsob narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. V rovině trestně právní je nutno tento pojem vykládat tak, že pod něj nespádají veškeré trestné činy, ale trestné činy mimořádné závažnosti.

7. Z Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009, vyplývá, že ani opakované porušení zákonů ČR nutně nemusí být porušením veřejného pořádku a samo o sobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku. I z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, jež představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Nejedná se tak v žádném případě o všechna porušení práva. Pojem „veřejný pořádek“ rozhodně nemůže být považován za neurčitý právní pojem, který je možno interpretovat a aplikovat dle libovůle správního orgánu, jak se děje v tomto případě, navíc necitlivě vůči žalobci a jeho rodině. Naopak je adekvátně definován v sekundárním evropském právu, a následně opakovaně konzistentně vykládán a rozvíjen v judikatuře Evropského soudního dvora. Žalobce poukázal dále na několik výňatků ze Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě (COM/2009/3136/F) o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Vnitrostátní právní úprava jde nad rámec směrnice tím, že vyžaduje narušení veřejného pořádku „závažným způsobem“. V úvahu by měly být vzaty faktory - stupeň nebezpečí pro společnost vyplývající z přítomnosti dotyčné osoby na území členského státu, povaha protiprávních jednání, jejich četnost, kumulativní nebezpečí a způsobená újma a čas, který uplynul od spáchání činu a chování dotyčné osoby. Vyhodnotí-li příslušný orgán povahu hrozby jako skutečnou, aktuální a dostatečnou i na základě takové analýzy, přistupuje k analýze otázky přiměřenosti případně vydaného omezení dotyčné osoby. Nepochybně nezbytným podkladem pro posouzení povahy hrozby je rozsudek ve věci. Takový rozsudek spisový materiál neobsahuje a nebyl tedy proveden jako důkaz, kdy žalovaný vychází pouze z evidence v RT. Bez konkrétního a komplexního a podrobného posouzení spáchané trestné činnosti účastníka s ohledem na časový moment, ke kterému se rozhoduje, zároveň nelze vůbec posoudit povahu a vůbec existenci hrozby ze strany účastníka pro bezpečnost státu a veřejný pořádek České republiky. Žalobce poukázal na § 2 odst. 3 správního řádu, a z tohoto vyplývající zásady proporcionality. Žalobce popírá, že je hrozbou pro bezpečnost státu, že je hrozbou pro veřejný pořádek, stejně tak namítá, že shora uvedené bylo řádně, tj. přezkoumatelným způsobem zjištěno a shrnuje, že správní orgán pochybil při vydání napadeného rozhodnutí, nezabýval se ani otázkou přiměřenosti

a proporcionality při vydání tohoto rozhodnutí a výroky napadeného rozhodnutí nemají oporou ve spise, tj. v provedených důkazech.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Posoudil všechny skutečnosti týkající se případu a dospěl k závěru, že bylo třeba vydat rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR, a to dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť je důvodné se domnívat, že by mohl žalobce v případě povolení představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. K tomuto závěru dospěl na základě toho, že žalobce chtěl vstoupit na území ČR, přestože si musel být vědom, že ke vstupu není oprávněn, když nedisponuje žádným vízem ani povolením k pobytu, které by jej ke vstupu opravňovalo. Sice tvrdil, že nevěděl, že nebude moci přicestovat zpět, dle názoru správního orgánu však věděl, že mu nebylo povolení k pobytu prodlouženo, což přiznal, a tudíž také musel vědět, že výjezdní příkaz jej opravňuje k pobytu v ČR pouze po dobu jeho platnosti a do odjezdu, nikoliv k opětovnému vstupu. Žalobce se zákonnou povinností disponovat při vstupu na území platným vízem či jiným pobytovým oprávněním pokusil obejít zneužitím institutu mezinárodní ochrany, o niž požádal teprve ve chvíli, kdy mu byl odepřen vstup na území, čímž chtěl dosáhnout území Evropské unie přes absenci příslušného oprávnění. Jak vyplývá z Cizineckého informačního systému i z žalobcovy výpovědi, v minulosti již na území ČR dlouhodobě pobýval, o mezinárodní ochranu však nepožádal, přičemž neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že by mu v podání žádosti cokoliv bránilo. Žalobce v minulosti v ČR porušoval veřejný pořádek a dopouštěl se trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, byť mu byl uložen „pouze“ podmíněně odložený trest odnětí svobody. Příjezdem do ČR přes absenci víza se dopustil protiprávního jednání. V této souvislosti žalovaný upozornil, že byl žalobce z Přijímajícího střediska Praha – Ruzyně ke dni 28. 4. 2022 propuštěn a byl mu umožněn vstup na území podle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu.

9. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

10. Žalovaný obdržel od Policie ČR informaci, že se žalobce pokoušel dne 31. 3. 2022 přicestovat z Istanbulu do ČR. Téhož dne mu byl však vstup odepřen, jelikož nedisponoval žádným vízem či povolením k pobytu. Teprve poté požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dále bylo zjištěno, že žalobce disponoval podvoletím k pobytu za účelem studia a později podnikání do 27. 2. 2022. Následně mu byl udělen výjezdní příkaz s platností od 28. 2. 2022 do 26. 4. 2022, v době jehož platnosti byl povolen ČR opustit. To žalobce učinil a 18. 3. 2022 odcestoval do Istanbulu, jak plyne z jeho cestovního dokladu. Tím byla platnost jednorázového výjezdního příkazu ukončena. Žalobce však dne 31. 3. 2022 přicestoval znovu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z obsahu evidence rejstříku trestů ze dne 4. 4. 2022 také žalovaný zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 č. j. 19 T 108/2020 ze dne 26. 11. 2020 odsouzen k testu odnětí svobody na jeden rok s podmíněným odkladem na tři roky pro spáchání trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1 a odst. 3 trestního zákoníku.

11. K žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce mj. uvedl, že od roku 2013 pobývá v ČR, kdy mu v roce 2022 nebyl prodloužen pobyt a dostal výjezdní příkaz. V březnu 2022 odcestoval na dovolenou do Egypta a chtěl se vrátit, avšak to mu nebylo umožněno. Současně prohlásil, že kdyby věděl, že se nebude moci vrátit, tak by neodjel. Za důvod žádosti označil obecné obavy ze situace v Kazachstánu a obavy z možného odvodu do armády.

12. Žalovaný dne 5. 4. 2022 vydal napadené rozhodnutí, kterým rozhodl o tom, že v případě žalobce jsou dány důvody pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť se lze domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. K tomuto závěru dospěl žalovaný na základě toho, že žalobce podle něj chtěl vstoupit na území ČR, potažmo schengenského prostoru, přestože musel vědět, že k takovému vstupu není oprávněn, když nedisponuje žádným vízem ani povolení k pobytu. Sice uváděl, že nevěděl, že nebude moci přicestovat zpět, avšak musel si být vědom toho, že mu nebylo prodlouženo povolení k pobytu. Rovněž musel vědět, že výjezdní příkaz jej opravňuje k pobytu na území ČR pouze po dobu jeho platnosti a do odjezdu z ČR, nikoli k opětovnému vstupu. Jak plyne z cestovního dokladu i vyjádření žalobce, byl si vědom neprodloužení pobytového oprávnění a vydání výjezdního příkazu. Povinnost mít pobytové oprávnění se dle žalovaného pokusil žalobce obejít žádostí o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal až poté, co mu byl vstup odepřen. Lustrací žalovaný zjistil, že v ČR žalobce již dříve pobýval, však o mezinárodní ochranu nežádal. Jeho žádost se proto jeví jako účelová. V minulosti žalobce již porušoval veřejný pořádek, když páchal trestnou činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen, byť podmíněně. Příjezdem do ČR přes absenci víza se žalobce dopustil protiprávního jednání. Umožnění vstupu by bylo v přímém rozporu s odepřením vstupu vydaným Policií ČR, již samotný vstup by znamenal porušení tohoto zákazu, a tedy i veřejného pořádku. Dle žalovaného v případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že žalobce veřejný pořádek již narušoval, když zde páchal trestnou činnost a pokusil se vstoupit bez oprávnění na území ČR, ale především v tom, že tak činil zcela vědomě a měl evidentně úmysl pokračovat, neboť nadále hodlá na území ČR vstoupit. U žalobce lze důvodně přepokládat pokračující porušování právního řádu

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

14. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

15. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*

16. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 120 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

17. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na*

území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.

18. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*

19. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

20. Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaným nebylo adekvátně zdůvodněno, na základě čeho se lze důvodně domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

21. Žalovaný svůj závěr o tom, že by žalobce mohl představovat možné nebezpečí pro veřejný pořádek, postavil na tom, že žalobce se dožadoval vstupu do ČR, kdy podle žalovaného přitom musel vědět, že mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 28. 2. 2022 do 26. 4. 2022, který jej opravňoval pouze k pobytu na území po tuto dobu, respektive do jeho vycestování. Současně musel žalobce dle žalovaného vědět o tom, že není oprávněn na území ČR pobývat ani podle žádného jiného oprávnění. I přes tento fakt se žalobce pokoušel na území ČR vstoupit. Žalovaný poukázal také na možnou účelovost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal až v rámci snahy o vstup do ČR, zatímco když zde dříve pobýval, o mezinárodní ochranu nežádal. V neposlední řadě žalovaný poukázal na dřívější trestnou činnost žalobce prokázanou výpisem z opisu rejstříku trestů žalobce.

22. Nejvyšší správní soud se již opakovaně ve svých rozhodnutích zabýval tím, v jakém případě je možné učinit závěr o tom, že je možné se důvodně domnívat, že by dotýčný mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a to jak z hlediska § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, tak § 46a odst. 1 písm. c) téhož zákona.

23. K tomu soud úvodem odkazuje na odbornou publikaci Chmelíčková, N., Votočková V.: *Zákon o azylu. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, dle které: *„Postup při řízení o nepovolení vstupu na území je totožný s § 46a, v obou případech se jedná o právní titul k zajištění žadatele o azyl. Proto odkazujeme na komentář k § 46a. Kopírují se rovněž důvody pro rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, protože nepovolení vstupu na území je ve svém důsledku rovněž omezením osobní svobody, tedy jde o zajištění. Rovněž je třeba nejprve zkoumat možnost uložení zvláštního opatření podle § 47. Kopíruje se také maximální doba pro nepovolení vstupu na území, tj. nepovolení vstupu je možné až na 120 dní s nutností dobu nepovolení vstupu stanovovat postupně v závislosti na individuálních okolnostech každého případu. V určitých situacích popsaných v § 74 odst. 5 je možné dobu setrvání v přijímacím středisku na mezinárodním letišti o dalších 30 dní prodloužit. Na rozdíl od úpravy v § 46a odst. 11 se však nepočítá s tzv. prezajištěním, kdy by takový postup v rámci nepovolení vstupu na území byl spíše postupem teoretickým.“*

24. Nejvyšší správní soud dospěl opakovaně k závěru, že fakt samotného nelegálního pobytu na území ČR nepostačuje sám o sobě pro to, aby dotyčný představoval aktuální, skutečné a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

25. K tomu soud poukazuje například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 119/2020 – 30 ze dne 17. 6. 2020. V tom tento soud mj. uvedl, že: „Z judikatury vyplývá, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016 – 31). Jak soud uvedl např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 – 73: „Jestliže žalovaný a městský soud ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že již samotná skutečnost, že stěžovatelka nedisponovala pobytovým oprávněním, byla dostačující pro to, aby jí nebyl povolen vstup na území České republiky, nelze se proto s jejich názorem ztotožnit. I když se v případě odepření vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [v relevantním znění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. NSS] třeba zoblednit, že není-li žadateli o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu). Žalovaný i městský soud zcela pominuli, že v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu.“ Citované závěry se v plném rozsahu uplatní rovněž v nyní projednávané věci. Z vyjádření stěžovatele jasně vyplynulo, že se před svou cestou pokoušel schengenské vízum obstarat, což se mu však nepodařilo. Získal-li stěžovatel následně vízum k cestě do Číny, je podle soudu plně pochopitelné, že se pokusil o vstup do Evropské unie právě cestou přes tuto zemi. Takové jednání však nelze považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.“

26. Žalobce ve zde řešené věci na území ČR neoprávněně sice nepobýval, dožadoval se však vstupu, přestože si musel být vědom vydaného výjezdního příkazu a skutečnosti, že nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, které by mu umožňovalo pobyt v ČR. Žalobce tedy měl zjevně v úmyslu vstoupit na území ČR a byl připraven zde vědomě nelegálně pobývat.

27. Žalovaný poukázal na to, že kromě nynější snahy vstoupit na území ČR páchal na území ČR žalobce při svém dřívějším pobytu trestnou činnost. Taktéž otázkou toho, které protiprávní (trestně právní) jednání může vést k závěru o tom, že dotyčný může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. Z jeho rozhodnutí vyplývá, že nikoli každé protiprávní jednání dotyčného cizince je v tomto ohledu relevantní. Současně Nejvyšší správní soud dovodil, že i pokud byla dotyčným páchána trestná činnost, je třeba i v takovém případě posuzovat individuální okolnosti případu.

28. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30, ve kterém mj. uvedl, že: „Je sice skutečností, že Nejvyšší

správní soud ve své judikatuře již konstatoval, že v případech, kdy intenzita porušování právního řádu má trestněprávní dimenzi, představuje cizinec nebezpečí pro veřejný pořádek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 - 39, a ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, všechny dostupné na www.nssoud.cz), ve všech těchto případech se však vždy jednalo o trestné činy, pro které byl cizinec pravomocně odsouzen. V případě stěžovatele však ze správního spisu nevyplývá, že by byl odsouzen v trestním řízení nebo že by proti němu vůbec bylo trestní řízení zahájeno (naopak lze ze správního spisu dovodit, že příslušný státní zástupce nedal souhlas se zadržením stěžovatele ani s vedením zkráceného přípravného řízení). Je možné říci, že i při posuzování, zda cizinec, resp. žadatel o mezinárodní ochranu, který byl pravomocně odsouzen za trestný čin, představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je třeba zvažovat individuální okolnosti daného případu.“

29. Podrobně se Nejvyšší správní soud zhodnocením relevantní protiprávní činnosti zabýval dále například v rozhodnutí ze dne 12. 10. 2016, č. j. 2 Azs 122/2016-79, ve kterém šlo o situaci, kdy byl dotyčnému udělen trestní příkaz z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí dle ustanovení § 337 odst. 1 písm. b) zákona trestního zákoníku a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu dvou let. Po nerespektování uloženého trestu byl odsouzen k trestu vyhoštění v trvání pěti let. Stěžovatel se však posléze nedostavil k příslušnému oddělení cizinecké policie a nadále pobýval na území České republiky bez platného víza, povolení či cestovního dokladu. Stěžovatel zde již čtyřikrát neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v době řízení o žalobě probíhalo řízení o v pořadí již páté takové žádosti stěžovatele. Poslední žádost přitom stěžovatel podal poté, kdy byl policií zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Soud ve zmíněném rozhodnutí uvedl, že: *„Kasační soud si je vědom, že v nyní posuzovaném případě nabylo nerespektování uloženého správního vyhoštění stěžovatelem navíc roviny trestněprávní, a to hned opakovaně. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již konstatoval, že v případech, kdy intenzita porušování právního řádu má trestněprávní dimenzi, představuje cizinec nebezpečí pro veřejný pořádek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 - 39, a ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45). V již výše zmiňovaném rozsudku ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30, však k tomuto Nejvyšší správní soud uvedl, že „i při posuzování, zda cizinec, resp. žadatel o mezinárodní ochranu, který byl pravomocně odsouzen za trestný čin, představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je třeba zvažovat individuální okolnosti daného případu.“ Pokud jde o rozsudek ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, tehdejší žadatel o mezinárodní ochranu byl trestán za drogovou kriminalitu. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 - 39, žalobce na území České republiky pobýval bez jakéhokoli právního titulu, v rozporu s uloženým správním vyhoštěním (čtyři rozhodnutí o správním vyhoštění) i se soudně uloženými tresty vyhoštění (tříkrát odsouzen), byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců nepodmíněně za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a nelegálně vstoupil a pobýval na území smluvních států. Konečně v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, pak spočívala trestná činnost, za niž byl zajištěný žadatel o mezinárodní ochranu odsouzen, v trestném činu podplácení, stejně jako v padělání a pozměnění veřejné listiny, a následném nerespektování navazujícího trestu soudního vyhoštění.“*

30. A dále: *„Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy ani veřejného pořádku. Ačkoli tento závěr byl vysloven v souvislosti s výkladem pojmu*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

„nebezpečí pro veřejný pořádek“ dle zákona o pobytu cizinců, lze jej vztáhnout i na obdobný pojem dle zákona o azylu. V souladu s výše uvedeným názorem rozšířeného senátu proto Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci vychází z toho, že samotné nerespektování stěžovateli poprvé uloženého správního vyhoštění není dostatečným základem pro přijetí domněnky o hrozbě pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Je však třeba posoudit, zda takovouto domněnku může založit opakované porušení rozhodnutí ukládajícího povinnost opustit Českou republiku, zvláště pak trestněprávní dimenze posuzovaného případu; zde soudem dvakrát uložený trest vyhoštění pro maření výkonu úředního rozhodnutí. Dle Nejvyššího správního soudu je pro individuální posouzení důvodnosti domněnky, že stěžovatel na základě souhrnu svého dosavadního jednání představuje hrozbu pro veřejný pořádek (hrozba pro bezpečnost státu zde zjevně nepřichází v úvahu a ani žalovaný tento důvod zajištění ve svém rozhodnutí neposuzoval), určující právě nesporná skutečnost stěžovatelova nerespektování trestním soudem již podruhé uloženého trestu vyhoštění. Z této je totiž zřejmý stěžovatelův pohrdavý postoj nejen k povinnostem, které mu vyplývají již ze zákona (tj. povinnost pobývání na území České republiky pouze na základě některého ze zákonem rozeznávaných pobytových oprávnění), ale především k povinnostem jemu explicitně a opakovaně uloženým nestranným a nezávislým orgánem moci soudní v rámci trestního řízení soudního, kteréžto je samo o sobě postupem, k jehož aktivaci dochází (má docházet) toliko subsidiárně, v případech, kdy prostředky mírnější (zde správní řízení a v jeho rámci uložené správní vyhoštění) k zajištění plnění zákonných povinností určitého subjektu práva zjevně nepostačují (ultima ratio). Nad nyní uvedené již právní řád České republiky nezná žádné důraznější prostředky jak dosáhnout respektování povinností opustit území tohoto státu. Nejvyšší správní soud je názoru, že uvedená okolnost zaudává dostatečný důvod k domněnce, že stěžovatel může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť prokázanou míru, v níž nerespektuje závazné akty výkonu státní moci (jak moci výkonné, tak soudní) vůči své osobě, již nelze označit za tolerovatelný vzorec chování člověka v demokratickém právním státě. Stěží by při hypotetickém masovějším uplatnění uvedeného chování bylo ještě lze hovořit o jakémkoli veřejném pořádku.“

31. Na základě citované judikatury lze tedy shrnout, že pro závěr o tom, že bude žalobce představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, bylo třeba, aby žalovaný dostatečně zhodnotil žalobcovu dřívější trestnou činnost, a aby tuto zasadil do kontextu současné snahy žalobce vstoupit na území ČR. Současně bylo třeba, aby míra závažnosti této činnosti byla taková, aby mohla odůvodnit obavu z toho, že může být žalobce nebezpečný pro veřejný pořádek.

32. Žalovaný vycházel ohledně posouzení trestné činnosti žalobce pouze z popisu z evidence rejstříku trestů ze dne 4. 4. 2022, dle kterého byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 č. j. 19 T 108/2020 ze dne 26. 11. 2020 odsouzen k testu odnětí svobody na jeden rok s podmíněným odkladem na tři roky pro spáchání trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1 a odst. 3 trestního zákoníku, aniž by podkladem pro rozhodnutí byl také trestní příkaze Obvodního soudu pro Prahu 5. Žalovaný tak neprovedl úvahu o tom, zda konkrétní protiprávní jednání žalobce (které tudíž žalovaný neznal), za které byl žalobce odsouzen, představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy ani veřejného pořádku. Jak výše uvedeno, odsouzení za jakýkoliv trestný čin není samo o sobě ohrožením veřejného pořádku, je nutné provést individuální posouzení jednání cizince, zde povahu trestného činu, za který byl žalobce odsouzen. Na tom nic nezměnila další úvaha žalovaného o vědomí žalobce, že není oprávněn vstoupit zpět na území ČR a že již dříve mohl požádat o azyl. Tyto okolnosti by spíše mohly vést k odmítnutí vstupu dle § 73 odst. 1 písm. e) zákona o azylu

než písm. c) téhož ustanovení. Vzhledem ke krátké lhůtě k rozhodnutí o nepovolení vstupu lze předpokládat, že nebylo v dispozici žalovaného si vyžádat trestní příkaz soudu. Žalovaný je však součástí výkonné moci, jejíž povinností je vytvořit předpoklady pro výkon zákonem dané pravomoci žalovaného rozhodnout o nepovolení vstupu cizinci, tedy propojit informační systémy ministerstva vnitra i spravedlnosti natolik, aby žalovaný disponoval online informací o obsahu rozhodnutí soudu o vině cizince. Žalobce sice v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jeho trestná činnost spočívala v provedení nepovoleného debetu bankovního účtu v souvislosti s jeho podnikáním a problémy v době pandemie, ale bylo na žalovaném, aby v rámci posouzení žalobou namítané proporcionality omezení vstupu s ohledem na povahu pravomocně odsouzeného trestního jednání žalobce provedl úvahu o naplnění ohrožení veřejného pořádku individualizací skutkového stavu. V rozhodnutí žalovaného absentuje zásadní úvaha o tom, zda povaha trestného činu žalobce je natolik intenzivní, aby zabránila žalobci vstoupit na území ČR (což by nastalo i tak, neboť žalobce nedisponoval pobytovým oprávněním) a omezila jej na svobodě postupem dle § 73 zákona o azylu. Jelikož se jedná o rozhodnou úvahu, neboť závěr žalovaného o naplnění podmínky ohrožení veřejného pořádku na základě odsouzení soudem jako takového je v rozporu s judikaturou, vede daná nepřezkoumatelnost rozhodnutí k natolik intenzivní vadě, že soud rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost.

33. Na základě výše uvedeného se soud dále nezabýval námitkou ohledně nedostatečného zhodnocení možnosti užití zvláštních opatření.

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl úspěch, proto mu náleží náhrada nákladů řízení oproti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800,- Kč, 8 228,-Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 5. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v.r.

soudce